

JELENA BAČIĆ
ALIMPIĆ

Krojačev sin

■ Laguna ■

Copyright © 2026, Jelena Bačić Alimpić
Copyright © ovog izdanja 2026, LAGUNA

Svima koji me vole

Sadržaj

Reč autorke	9
Prolog	11
Deo prvi: Susret	15
Deo drugi: Otkriće	25
Deo treći: Suze radosnice	31
Deo četvrti: Bašta	51
Deo peti: Novi početak	67
Deo šesti: Ruka spasa	91
Deo sedmi: Jakobova priča	105
Deo osmi: Život u Izraelu	121
Deo deveti: Brak kao obmana	143
Deo deseti: Udarci sudbine	159
Deo jedanaesti: Ožiljci	177

Deo dvanaesti: Plan za spas	191
Deo trinaesti: David	205
Deo četrnaesti: Povratak	221
Deo petnaesti: Venčanje	239
Deo šesnaesti: Na okupu	257
<i>O autorki</i>	283

Reč autorke

Dragi čitaoci,

Najlepše trenutke sam provela sa vama i uz vas, kao i što ste vi sa mojim knjigama.

Roman *Krojač*, koji je napisan i objavljen 2025. godine, prigrlili ste kao svoje dete, majku ili neku najvoljeniju osobu, te sam sigurna da će vas *Krojačev sin* opčiniti i podstaći na još snažniji zagrljaj jer sam ga pisala sa ogromnom ljubavlju kao i sve moje prethodne knjige. Međutim, *Krojačev sin* je meni pomogao da shvatim dokle sam stigla i u profesionalnom i u ličnom životu, šta još mogu da poželim, o čemu još mogu da maštam i snevam kada nema više moje dobre, predobre majke. To je jedan od najvećih bolova i moja neprolazna tuga, jer nikada više neću imati njen zagrljaj. Nisam više ničije dete. Imam svoju divnu decu, unuku, porodicu, koji umeju ponekad da zagrle, ali ne tako, sa tolikom ljubavlju kao moja mama.

Vi ste me osnažili da završim ovaj roman u najdubljoj boli. Vi ste deo ove knjige koliko i ja.

Hvala vam što ste mi pomogli da završim rukopis. Hvala mojoj divnoj urednici Dubravki Dragović Šehović, koja mi je pre svega svojom stručnošću, nežnoj duši, vedrini, predivnom glasu i velikom zagrljaju pomogla kao niko do sada.

Naposletku, hvala mojoj deci, pogotovo kćerki Dunji, koja, iako živi daleko, grli svoju mamu svaki dan velikom podrškom i ljubavlju.

Hvala.

Vaša,
Jelena Bačić Alimpić

U Novom Sadu, juna 2026.

PROLOG

Dok sam među prstima grčevito – pa opet beskrajno nežno, kao najdragoceniju relikviju, što ona meni i jeste bila – držala srce od belog zlata, prelazeći prstima po njemu kao kada sam nekada, dok je još bila beba, milovala Haninu kosicu, nisam mogla da skrenem pogled sa starca, još uvek dobrodržjećeg, i sa njegovih očiju koje su me netremice posmatrale zaprepašćeno, s nevericom, ali i sa ogromnom nežnošću. Usne su mu lako podrhtavale, a oči, te blage, divne oči koje sam obožavala, orosile su se suzama.

Prilazio mi je polako, korak po korak. Iako sam u njegovim koracima primećivala izvesnu tromost i usporenost, hodao je uspravno, dostojanstveno. Nijednog trenutka nije skidao pogled s mojih očiju, baš kao ni ja sa njegovih. Bilo me je sramota jer sam isuviše dobro znala šta sam mu učinila. Nisam mogla da ustanem i celo telo mi je drhtalo dok mi je on bivao sve bliže, a srce mi je tuklo kao ludo. Nikada nisam bila sklona otvorenom izražavanju

emocija, a posljednjih godina, mislim na ove pozne, pogotovu. Sada, naprosto, nisam mogla da zaustavim kišu suza, pa mi se Jakobova prilika, iako sve bliža, činila kao da se udaljava... Pružila sam ka njemu ruke, koje su se tresle – što zbog bolesti, što od uzbuđenja – i pokušavala svom preostalom snagom da zaustavim jecaj, krik, bolni urlik koji samo što nije izleteo iz mog trošnog grla.

Ipak sam viknula. Ili se to samo meni učinilo? Mora biti da jesam, jer je Jakob zastao, sestre dotrčale do mene vidno usplahirene jer uglavnom nisam mnogo govorila, osim kada bi me neko nešto upitao. Vrisnula sam. Kriknula sam tako žestoko da sam bila sigurna kako je moj krik naterao tek rođene zvezde na nebu da se sakriju, da potraže skrovište od strašnog urlika jedne lude babe koja nije govorila, ali je i te kako umela da vrišti a da to ni sama nije znala.

Slabašno sam odgurnula sestre, koje su pokušavale da me smire umirujućim dodirima, govoreći mi nešto što nisam razabrala, a onda je mlađa, sklonija flertu očigledno, koji nikako nije imao veze s godinama već s karakterom, pogledala u Jakoba i trepćući, umilno izustila:

– Oprostite, gospodine Bajer, pobrinućemo se da gospođu Bajer... – rekla je, pa zastala u čudu raširivši oči. Sestre su zbunjeno gledale jedna u drugu, a potom u nas, koji nismo mogli da odvojimo poglede jedno od drugoga.

Jakob se lako nakašljao prinoseći usnama čudesni venski splet ispod tanke, negovane kože, pa glasom od kojeg su mi suze još jače grunule, nemo, bez urlika, tobože mirno rekao:

– Možete li, molim vas, gospođu Bajer i mene smestiti u neki tihi prostor da se ispričamo?

– Ali vaša zabava, mislim zabava vama u čast... – spetljala se starija sestra. Jakob Bajer se nasmešio i nehajno, pomalo podrugljivo, što mu ni u njegovim poznim godinama nije bilo svojstveno, rekao:

– Siguran sam da će se oni već nekako snaći. Mnogi od njih neće ni primetiti da me nema, budući da ne znaju ni ko sam, zar ne? – odvratio joj je s blagim osmehom.

– To, oprostićete mi, nije tačno, gospodine Bajer. Budući da su u našem domu za stara lica ljudi manje-više vaših godina, svi dobro znaju krojačku legendu Beograda.

– Dušo, postojala je samo jedna krojačka legenda Beograda, i uvek će postojati, a to je bio veliki umetnik Vojislav Jovanović – odvratio je sa setom u glasu Jakob.

Sestre su nas odvele u obližnju sobu, u kojoj su se nalezili jedan krevet, nahtkasna i mali sto sa dve stolice. Starija sestra je ljubazno upitala:

– Gde želite da sednete, gospodine Bajer?

– Sam ću se snaći, Marice... tako vam beše ime, zar ne? Marica se zarumenela i potvrdno klimnula.

Kada su sestre izašle iz sobe, tiho zatvorivši vrata, Jakob je izvukao bližu stolicu, nagnuo se ka meni i svojim šakama obuhvatio moje. Ruke su nam podrhtavale, kao u nekom posebnom, neponovljivom ritmu. Možda je to bio ritam naših srca?

Onda je Jakob, pogladivši nežno moje mokre, mršave obraze, tiho rekao:

– Mislim da imamo toliko toga da ispričamo jedno drugom... Ja jesam stariji, ali muškarac sam, tako da ovoj i dalje zaprepašćujuće lepoj dami prepuštam tu čast... Boga molim samo da nam podari dovoljno vremena. Mislim

da smo to oboje zaslužili nakon više od pola veka, koliko se nismo videli.

U tom času, na vrata je tiho pokucala sestra i stavila poveći poslužavnik sa piticama, malim sendvičima, sitnim kolačima, vodom i sokovima na sto, rekavši:

– Neću vas više ometati, doći ću samo kada bude vreme za terapiju. Lekove ne smemo preskočiti... – prevrnula je očima šaljivo i uputila nam širok osmeh.

Ja sam zahvalno, bezglasno klimnula glavom, Jakob je usrdno zahvalio, pa kada je sestra napustila sobu, prišao mi je, obema šakama mi obuhvatio lice i nežno mi poljubio oba oka, rekavši, s jecajem u grlu:

– Kao zelena trava Štajerske.

Stisnula sam mu šake koliko mi je to snaga dozvoljavala, nežno ih poljubila drhtavim usnama i prošaputala:

– Odakle da počnem?

DEO PRVI

Susret

Ćutala sam, kako se Jakobu verovatno činilo, čitavu večnost, ali je razumeo koliko je bilo teško ispričati priču dugu skoro šest decenija, sa osvrtima na prošlost, sa puno emocija i poteškoća u izrazima. Jer teško je, preteško pronaći prave reči baš onda kada nam je do njih najviše stalo i kada su nam najpotrebnije. Zato je strpljivo čekao.

Ja sam, trepereći od uzbuđenja i nelagode, pokušala da primirim um i telo, da se samo prepustim sećanjima bez gorčine i pokušam da oteram to teško kajanje koje je živelo sa mnom svih ovih godina, jer znala sam da, ako to ne učinim, neću moći sasvim iskreno da ispričam Jakobu ono što niko nije znao sem mene.

Duboko sam disala, nemo trzajući glavom kao da vodim unutrašnji monolog, a Jakob me je zabrinuto posmatrao, pitajući se hoću li imati snage. A onda se u sebi nasmešio jer je video na konju ono prelepo devojčce, ni dete ni devojku, kako bez držanja galopira, dižući glavu ka suncu dok ju je stric Robert opominjao a ona se uopšte

na to nije obazirala već je namignula Jakobu i poslala mu rukom poljubac, veselo viknuvši: „Uhvati ga!“

I jeste, sećao se Jakob, dok sam ja lutala mislima ko zna gde. Uhvatio ga je, kao što je hvatao sve moje sestrinske poljupce tih godina dok me je posmatrao kako jašem ko- nje, koje sam obožavala i sa kojima sam provodila najviše vremena. Iako je živeo u Beogradu i posećivao majku, mene i strica Roberta kad god je mogao, uvek mu se činilo da to nije bilo dovoljno. Imao je mnogo posla, ali se nikada nije žalio.

Božidar ga je izluđivao svojim neprestanim navaljivanjem da izlaze, da se provode i očijukaju sa devojkama, jer kako je govorio: „Kad ćemo ako ne sad“, a onda bi skoro svaki put dobacio: „Eh, da je sestrice Olgica tu, umesto tebe smotanka, nas dvoje bismo harali Beogradom.“ Jakob bi se tada rasrdio i uvek isto odgovarao: „U sve mi diraj, ali u nju i majku – nikada! Nemoj da se smeješ, dobro znaš da je Olgica još maloletna i nije u redu ni da se tako našališ. Ozbiljan sam. One su mi sve na svetu i za njih bih bio u stanju da ubijem!“

„Ti?“ , podrugljivo bi mu odvratio Božidar. „Ti mrava ne bi zgazio, a kamoli nekome naneo zlo, daleko bilo – ubio. Čuj, ubio...“ – i počeo bi da se smeje.

„Tako se kaže“, tiho, skoro sramežljivo bi odgovarao Jakob, a onda nastavljao: „Jeste, ja sam mirne naravi, tu sam na majku povukao, ali nemoj da misliš da se za svoje voljene ne bih borio do samog kraja. I sam znaš šta je sve moja majka Marta zbog nas preživela tokom rata, pa i šta sada sve preživljava, koliko strepi za Olgicu, tako da... Nemoj, brate, kad te molim, da se šalimo sa takvim stvarima.“

„Dobro, Jakobe, izvini ako sam te na bilo koji način povredio. Znaš da i ja volim Olgicu kao sestru i, za razliku od tebe, ja bih zaista ubio za nju.“

* * *

Sad sam, s tek приметnim osmehom na usnama, tiho rekla:

– Niko od vas, čak ni stric Robert, nije razumeo zašto toliko volim konje, a ja sam bespovratno bila zaljubljena u njihovu odvažnost, snagu, eleganciju i plemenitost. Kada bih ih u našoj ergeli timarila i razgovarala sa njima, činilo mi se da me razumeju, da jedino oni mogu da shvate moj nemir, moju neprestanu težnju za slobodom, iako nisam imala od čega ili od koga da bežim, naprotiv. Dedina smrt me je jako rastužila. Bila sam još mala da bih uopšte razumela taj nenadoknadivi gubitak. Majka i ti ste znali. Ali mene je na neki čudan način to primirilo, i nateralo da se, ne mnogo kasnije, zagledam u budućnost. Majka, stric, deda i ti ste me, otkako sam znala za sebe, neprestano štitili, bila sam centar vašeg sveta i to me je na trenutke, ma koliko da sam vam bila zahvalna – gušilo. Čitavo moje biće je u tim mladalačkim godinama, kada sam iz devojčice stasavala u devojku, žudelo za slobodom. Nije trebalo da pobegnem, da odem i pokušam da izbrišem taj deo svog života, detinjstvo, mladost, kad su me samo lepi trenuci vezivali za sve vas koje sam beskrajno volela. Tada, u tim buntovnim godinama, ne slušaš pamet već srce, povinuješ se osećanjima za koja čak i ne znaš jesu li ona prava, istinita, već samo tvrdoglavo stremiš za svojim ishitrenim odlukama koje ti mogu, kao što su meni, promeniti čitav život. Ali u onom trenutku, na svoj

osamnaesti rođendan, dok sam silazila u dnevnu sobu da vam se pridružim, na stepenicama sam sasvim slučajno čula o čemu pričate, i to je kod mene izazvalo snažan šok, nevericu, toliku da nisam mnogo razmišljala o onome šta će se posle zbiti, šta će se dogoditi u budućnosti, hoću li vam se vratiti. Želela sam samo da pobegnem jer ste svi od mene krili strašnu tajnu, i nikome od vas nisam mogla da oprostim izdaju. Jer kako drugačije objasniti vaše ćutanje svih tih godina, izmišljene priče, kako drugačije nego lažima i izdajom? To što sam čula bilo je prelomno za ono što ću učiniti. A majka i deda su me upravo tome i učili. Govorili su da su laž i izdaja, pored, naravno, fizičkog nasilja, najgore što jedan čovek može učiniti drugom. Utoliko mi je bilo strašnije i teže. Jer i ja sam u to čvrsto verovala, kao što sam verovala u svaku vašu izgovorenu reč. Jakobe, ne možeš da zamisliš koliko si mi samo nedostajao. Tebe sam najmanje krivila za sve što se dogodilo, jer sam znala da ti nisi mogao u tome učestvovati, sve i da si hteo. Niti si znao da će se dogoditi to što se dogodilo. Slušao si majku i strica Roberta, a pre njih deda Voju. Ludački sam te volela. Volim te i danas, brate moj, i zahvaljujem Bogu što mi je pružio priliku da te makar još jednom vidim, da pokušam da ti objasnim koliko sam ranjena bila, ne da bih opravdala ili na kantaru merila vašu bol za mnom ili moju za vama, već da pokušaš da razumeš. Da razumeš ono što ni sama tada nisam razumela... – zatvorila sam oči.

Jakob me je posmatrao s nežnošću i ljubavlju. Moje tanano, krhko telo činilo mu se lomljivije od stakla, a mogao je samo da sluti kakve sam sve bolove i nedaće preživela, usamljena, bez podrške i zagrljaja. Primetio je

---

da mi se ruke tresu i to je pripisao uzbuđenju, ali kada sam dva puta trznula glavom na desnu stranu, nešto ga je zbolelo kao da mu je neko zario mač u stomak, te se od bola zgrčio. Morao je da pita:

– Olgice, zašto si ovde? Ti si još relativno mlada i neuobičajeno je da žena u tvojim godinama živi u staračkom domu. Znam da za to postoji razlog i voleo bih ako bi mi rekla šta je posredi.

Nežno sam ga pogledala sa pomirljivim osmehom na usnama i tiho počela:

– Pre nešto više od godinu dana, kada mi je kćerka Hana bila u poseti, primetila je u mom fizičkom stanju promene koje sam pokušala da sakrijem. Ali njenom oku ništa ne može promaći. Videla je da sam slaba, da se tu i tamo pridržim za stolicu ili komad nameštaja kad hodam po stanu, da u našim dugim šetnjama po Kalemegdanu često usporim, zadišem se, a ponekad i moram da sednem na prvu klupu kad me uhvati vrtoglavica. Inače, kad god mi je dolazila u posetu, a tog puta je duže boravila u Beogradu, naše šetnje po Kalemegdanu su bile pravi mali rituali. Obe smo volele da slušamo cvrkut ptica, da gledamo prolaznike i naprosto uživamo. Jednog takvog dana Hana me je poljubila, čvrsto zagrila, a onda me odmakla od sebe i dalje držeći ruke na mojim ramenima. Pogledala me je u oči, sa svom onom njenom rešenošću i odlučnošću, tako da, i da sam htela da joj se suprotstavim – a htela sam i te kako – nisam mogla. Počela je razložno:

„Mama, primećujem da sa tobom nešto nije u redu. Vidim da povremeno gubiš ravnotežu, znatno si oslabila od moje poslednje posete, a i ruke ti često podrhtavaju. Brinem se.“

Zaustila sam da je prekinem, a ona je samo odlučno odmahнула glavom i rekla:

„Nemoj ni da pokušavaš. Kada si poslednji put bila kod lekara?“

Ćutala sam jer nisam mogla da se setim.

„Tako sam i mislila.“

Izvadila je mobilni telefon iz svoje lepe i, kako sam pretpostavila, skupe tašne, i pritisnula nekoliko dugmića, uzdahnuvši.

„Eto me, kumo, valjda mi prepoznaješ glas... Ajde nemoj odmah osuti nepravednu paljbu po meni, tek sam pre neki dan došla kući, a znaš koliko mi majka nedostaje, pa sam htela prvo neko vreme da provedem sa njom. Svakako bih ti se javila, iako nisam planirala da te zovem baš ove nedelje. Jesi li na klinici? Radiš?“

Hana je pomno slušala glas svoje kume Ljilje, najdraže prijateljice kojoj je kumovala na venčanju pre tri godine i stalno se nadala da će kumovati i njenom detetu. Ali Ljilja joj ništa nije pričala na tu temu, pa iako su bile bliske i često se čule preko *Vibera*, Hana je takva pitanja smatrala nepristojnim. Znala je koliko se Ljiljana Uljarević profesionalno daje. Bila je izuzetan čovek i stručnjak, a skoro je doktorirala iz svoje oblasti – neurologije. No budući da je bila načelnica neurološkog odeljenja u Kliničkom centru Srbije, Hana je pretpostavila da je zatrpana obavezama. I ja sam mnogo volela kumu svoje kćerke jer su bile slične po karakteru, lepe, ambiciozne, a i Ljilja bi pored svih svojih obaveza našla vremena da me pozove makar jednom mesečno i pita za zdravlje.

„Kumo, neću te dugo zadržavati, pokušaću da budem brza i koncizna, ali mi je potrebna tvoja pomoć.“

---

* * *

I zaista, brzo i usredsređeno, Hana je doktorki mirnim glasom, kao da se radi o nekoj njenoj kolegini s posla, ispričala koje je promene i simptome uočila kod majke. Bila je profesionalna, suzdržana, iako duboko zabrinuta i uznemirena. Maltene na pola izlaganja doktorka Uljarević ju je prekinula i upitala:

„Gde ste sada?“

„Šetamo se po Kalemegdanu, ali nam nešto ne ide...“, pokušala je da se našali Hana namignuvši majci. Olgica ju je podozrivo posmatrala.

„Sada? Odmah?“

„Naravno! Sada i odmah! Pozovite taksi i dođite. Po simptomima koje si mi opisala ne radujem se našem susretu, ali se isto tako nadam da nisam u pravu... Ona je još mlada žena. Koliko ima godina?“

„Bliži se šezdesetj.“

„Tako sam i mislila. Hajde, dođite, čekam vas. Portiru kaži da imate dogovoren sastanak sa mnom.“

Hana je prekinula vezu, a onda nežno rekla majci:

„Mama, hajde još malo da prošetamo do izlaza iz parka, pa ćemo pozvati taksi. Kuma je zvala da dođemo kod nje.“

„Zar ona ne radi?“, zbunjeno je upitala Olgica.

„Radi i insistira da te pregleda iako veruje da nije ništa strašno. Ali bolje sprečiti nego lečiti“, nehajno je odgovorila ćerka.

Olgica je uhvatila ćerku za ruku, strogo je pogledala i upitala:

„A jesi li pomislila da me pitaš želim li ja da idem na pregled?“

„Nisam“, odlučno je odvrtila Hana, „zato što unapred znam tvoj odgovor.“

Polako su došetale do izlaza iz parka, gde su već stajali nanizani taksisti. Hana je kucnula na prozor prvog vozila i čovek joj je predusretljivo otvorio. Uskoro su bile na putu ka Kliničkom centru.